

La timidesa no engresca

Els resultats d'aquestes eleccions autonòmiques, tant les valencianes com les balears, han demostrat que els pactes tímids –mig a contracor, sense entusiasme– no engresquen ningú. La fórmula del Compromís pel País Valencià, que semblava la més adient per a sumar els esforços del Bloc i d'Esquerra Unida i vèncer la barrera del 5% tot guanyant diputats a la dreta, no ha obtingut ni de lluny els resultats que se n'esperaven.

Tots dos partits junts (més alguns altres partits d'esquerres i ecologistes) no sumen pas els vots que van aconseguir separatament fa quatre anys. De fet, perden més de 80.000 vots. Esquerra Unida també perd setze regidors, una davallada difícil d'explicar perquè en l'àmbit municipal no es presentava en coalició i mantenia les sigles de sempre. En grans ciutats aquesta davallada es pot llegir dins d'una trajectòria del partit a tot l'estat espanyol, però les municipals són teòricament les eleccions més impermeables a tendències d'aquesta mena.

De la mateixa manera, el Bloc per Mallorca, la coalició que a les Illes Balears ha sumat els vots de PSM, EU-Verds i ERC, tampoc no se n'ha sortit. En total perd uns 13.000 vots i un escó al Parlament.

La lliçó sembla clara i nítida, si observem que, en canvi, a Navarra ha triomfat el model Nafarroa Bai que uneix

només partits nacionalistes: els pactes han de fer-se sobre una base ben ferma d'objectius nacionals comuns.

En tot cas, qualsevol candidatura de coalició que es presenta a les eleccions amb un nom nou necessita un esforç afegit de promoció i de mobilització de bases. Sembla clar que les marques

Els votants demanen als partits nacionalistes que es deixen estar de timideses i mitges tintes i diguen les coses pel seu nom. Qualsevol rebaixa en les reivindicacions nacionals ha estat castigada

Compromís pel País Valencià o Bloc per Mallorca no han estat prou publicitades ni ben defensades. Els actes conjunts que han fet els líders de les formacions que formen el Compromís han estat insuficients. No hi ha hagut un gran míting final de tancament de campanya i bona part del país sembla no haver-se assabentat que existia.

A Catalunya, el nacionalisme independentista d'Esquerra també ha rebut un correctiu important, especialment a Barcelona i l'àrea metropolitana, és a dir en aquelles ciutats grans on pot funcionar el vot de càstig –a les petites es vota la persona i rarament és castigada pels pecats de la formació que representa.

A Barcelona l'han votat 43.000 persones menys i en diverses ciutats del cinturó ha perdut regidors que han beneficiat les llistes del PSC. En canvi, en diversos municipis on es presentaven també les CUP (Candidatures d'Unitat Popular), Esquerra ha perdut els mateixos regidors que han anat a parar a aquesta altra formació independentista. És evident, doncs, que els votants que han abandonat Esquerra li demanen una política més sobiranista i una estratègia diferent de la que l'ha portat a renovar el govern tripartit sense miolar.

En el fons, els votants catalans, valencians o balears semblen demanar als partits nacionalistes que es deixen estar de timideses i mitges tintes i diguen les coses pel seu nom. Qualsevol rebaixa de les reivindicacions nacionals –perquè es dilueixen en una candidatura conjunta, per no fer massa soroll o perquè miren de mantenir la pau en un govern de sensibilitats diferents– ha estat castigada pels electors. Amb l'abstenció o el vot a d'unes altres formacions independentistes.

Als nostres lectors

L'abstenció ha estat tan alta com molts temien i això ha fet que no hagen canviat gaires coses en el panorama polític dels Països Catalans. El PP hi continua essent la força més votada; el PSOE, al País Valencià i a les Illes, no activa gaires votants nous mentre que, a Catalunya, esdevé pràcticament hegemònic a les institucions. La notícia més important seria el nou triomf de l'abstenció, la constatació que les candidatures unitàries no tenen tirada (no

sumen els percentatges que registren els partits quan es presenten d'un en un) i que, potser, dins d'un cicle de creixement econòmic i benestar domèstic, els ciutadans prefereixen que no canvien gaires coses. L'immobilisme triomfa. Alguna responsabilitat hi devem tenir els mitjans de comunicació i els partits polítics, en l'expansió d'aquesta creença.

Àlex Milian